

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-06-000 108
Бања Лука, 31.10.2006. године

У ИМЕ НАРОДА!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Мр Вељка Икановића као предсједника вијећа, Обрена Бужанина, Горане Микеш, Желимира Барића и Фикрета Кршлаковића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог О.М. због кривичног дјела убиство из члана 127. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Г.Е. из Б.Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број К-72/05 од 01.03.2006. године, у сједници вијећа одржаној дана 31.10.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог О.М., те се потврђује пресуда Окружног суда у Бања Луци број К-72/05 од 01.03.2006. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бања Луци број К-72/05 од 01.03.2006. године, оглашен је кривим, О.М. због кривичног дјела убиство из члана 127. став 1. Кривичног законика Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), те је за наведено дјело осуђен на казну затвора у трајању од 7 (седам) година, у коју казну му је урачунато вријеме проведено у притвору од 29.11.2002. године до 10.03.2003. године. Оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка, а оштећени О.М.1, Н.К. и Н.М. су са имовинскоправним захтјевом упућени на парницу.

Против те пресуде жалбу је, благовремено, изјавила бранилац оптуженог адвокат Г.Е. из Б.Л. због битне повреде одредаба ЗКП-а, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примјене материјалног права и одлуке о казни, с приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду, или преиначи те оптуженом изрекне казна затвора испод законског минимума.

Одговор на жалбу није поднесен.

Републички тужилац је писмено предложио да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се жалбом побија и по службеној дужности у смислу одредбе члана 376 став 1 ЗКП-а, овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Битна повреда одредаба кривичног поступка је жалбом само означена као један од основа побијања првостепене пресуде, међутим жалба не прецизира

изричито, нити се то може закључити из њеног образложења, које облике битне повреде одредаба кривичног поступка има у виду. Дакле, ради се о уопштеној, неаргументованој тврдњи, па како овај суд није нашао оне облике битне повреде одредаба кривичног поступка на које је обавезан пазити по службеној дужности у смислу одредбе члан 376 став 1 тачка 1 ЗКП-а, то је овај жалбени приговор одбијен као неоснован.

Приговори жалбе чињеничној основи побијане пресуде се свODE на тврдњу о недостатку узрочне везе између предузетих радњи оптуженог критичног догађаја, и настанка повреда код оштећеног које су проузроковале његову смрт. При томе жалба развија тезу да је смртоносне повреде оштећени највероватније задобио услед удара главом о под, а оспорава правилност чињеничног закључка побијане пресуде да је оптужени задао оштећеном наведене повреде ударцима ногама у предјелу главе. При томе тврди да је првостепена пресуда такав закључак засновала искључиво на исказу свједока О.М.1, те оспорава вјеродостојност тог исказа наводећи да је противрјечан обдукционом записнику и исказима свједока Ц.В. као и осталих саслушаних свједока. На изнијетим аргументима жалба гради став по коме се смртна посљедица оштећеног не може приписати вољи оптуженог ни у облику хтијења те посљедице а нити пристајања на исту.

Аргументима жалбе се не може довести у сумњу правилност утврђења побијане пресуде да је оптужени на начин описан у изреци те пресуде лишио живота оштећеног, свог оца, С.М., те тиме починио кривично дјело убиства из члана 127. став 1. КЗ РС, нити се може основано приговорити валидности датих разлога у образложењу за такав закључак.

Наиме, докази проведени на главом претресу дају довољно поуздан основ за закључак да је оптужени критичног догађаја оштећеног задао смртоносне повреде ударцима ногама у предјелу главе. Ту се прије свега има у виду исказ свједока О.М.1, као очевидца догађаја, цјењеног у међусобној повезаности са обдукционим записником те налазом и мишљењем вјештака судске медицине, као и исказима саслушаних свједока, укључујући и свједоке на које жалба указује. Не може се довести у питање истинитост тврдње свједока О.М.1 да је оптужени критичног догађаја три пута ударио ногама у главу оштећеног (којим ударцима су проузроковане смртоносне повреде), само због одсуства крвних подлива у предјелу главе у обдукционом записнику, на чему жалба инсистира, када се има у виду налаз и мишљење вјештака судске медицине у дијелу у којем ову чињеницу објашњава дугом временском дистанцом (од 40 дана) од момента повређивања до момента обдукције. Надаље, изјашњавајући се о механизму наношења смртоносних повреда главе код оштећеног, вјештак наводи да су шака и нога као механичка средства апсолутно погодна за наношење тих повреда главе, које су у крајњој посљедици довеле до појаве субдуралног хематома а касније смрти оштећеног, а да су ове повреде могле настати и као посљедица удара главе у под. Дакле, како вјештак укључује као могућност наношења смртоносних повреда и ударце ногом у предјелу главе, то онда нема мјеста жалбеној тврдњи о противрјечности исказа свједока О.М.1 (којим се изјашњава о начину повређивања оштећеног) са налазом вјештака судске медицине. Противрјечност исказа свједока О.М.1, исказима свједока Ц.В., С.М.1 и Б.М., првостепена пресуда је на правилан начин разрјешила прихватањем вјеродостојности тврдњи у исказу свједока О.М.1, о чему су у образложењу пресуде дати ваљани разлози које овај суд прихвата као мјеродавно образложење. Коначно, када се има у виду чињеница да је оптужени критичног догађаја оборио оштећеног са кревета на под, ирелевантна је, с аспекта постојања кривичног дјела у радњама

оптуженог, чињеница да ли је смртоносна повреда узрокована ударом главе у под или ударцима ногом у главу, јер је у сваком случају та повреда последица чињења оптуженог.

Када се имају у виду околности под којима долази до nanoшења повреда оштећеном, посматрано с аспекта употребљеног средства повређивања, локалитета и бројности удараца, те старосне доби оштећеног, а које чињенице су прецизиране у изреци и образложењу побијане пресуде, аргументима жалбе није доведена у сумњу правилност закључка побијане пресуде да се вољна компонента психичког односа оптуженог према дјелу манифестује у пристајању на смртну последицу.

Како се жалбени основ погрешне примјене кривичног закона због погрешне правне оцјене дјела, заснива на чињеничним недостацима које жалба види а које првостепена пресуда, по оцјени овог суда, не садржи, то ни овом жалбеном основу побијања пресуде нема мјеста, јер је првостепени суд на правилно утврђеној чињеничној основи правилно примјенио кривични закон, када је радње оптуженог квалификовао као кривично дјело убиство из члана 127. став 1. КЗ РС.

Уз жалбени приговор одлуци о казни нису конкретизоване замјерке првостепеном суду кроз прецизирање тачно одређених пропуста при одмјеравању казне, али се кроз формулацију жалбеног приједлога, којим тражи да се изрекне казна испод законског минимума, може закључити да жалба у суштини тврди да је изречена казна престога. Супротно становишту жалбе, овај суд налази да је првостепени суд правилно утврдио све околности олакшавајућег карактера које су од значаја за индивидуализацију казне, а на које се позива у образложењу побијане пресуде, те наведеним околностима дао одговарајући значај. Изречена казна затвора у трајању од 7 година, и по оцјени овог суда је адекватна казна тежини почињеног дјела и степену кривичне одговорности оптуженог. Нема мјеста жалбеном приједлогу за изрицање казне испод законског минимума прописане казне за ово кривично дјело, јер изречена казна представља потребну мјеру казне да би се остварили захтјеви законом прописане сврхе кажњавања како, у сегменту васпитног дјеловања оптуженог да убудуће не чини кривична дјела, тако и у превентивном дјеловању према другима ради одвраћања од вршења кривичних дјела.

Ради изнијетог овај суд је у смислу одредбе члана 384. ЗКП-а, жалбу браниоца одбио као неосновану и првостепену пресуду потврдио.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
мр Вељко Икановић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић